

Scufița Roșie

A fost odată o fetiță zglobie căreia i se spunea Scufița Roșie. Bunica ei o îndrăgea foarte mult și de fiecare dată când venea să o vadă îi aducea câte o hăinuță făcută de mâna ei: o rochiță, o cămașă, o fustiță. Ultima dată i-a adus o scufie din mătase roșie. Fetiței i-a plăcut atât de mult încât nu o mai dădea jos de pe cap. De atunci toată lumea i-a spus Scufița Roșie.

Însă de câteva zile bunica nu mai trecuse să o vadă așa că mama fetiței o chemă și-i spuse:

— Scufița Roșie, am auzit că bunica nu se simte prea bine. Ți-am pregătit un coș cu bunătăți pe care să i-l duci ca să mai prindă puteri. Ai grijă să mergi pe poteca principală și să nu intri în vorbă cu străinii. Și vezi să nu te prindă seara la întoarcere!

Nu-ți fă griji, am să fiu atentă și voi fi acasă până la asfințit, zise Scufița Roșie și plecă nerăbdătoare.

Casa bunicii era în mijlocul pădurii, așa că fetița o luă pe drumul știut, ca să nu se rătăcească. Nu merse mult și îi ieși în cale cumătrul lup.

— Bună ziua, Scufița Roșie, unde mergi? o întrebă mieros lupul.

— La bunica în poieniță, să-i duc de-ale gurii! răspunse politicoș fetița.

Scufița Roșie îi mulțumi lupului pentru sfat și începu să culegă flori de nu-mă-uita și albăstrele, uitând de povețele mamei.

În acest timp lupul s-a făcut nevăzut și căuta casa bunicuței. Ajuns în poieniță, bătu la ușă și spuse subțiu și glasul:

- Bunicuțo, sunt Scufița Roșie și ți-am adus bunătăți!
- Intră, fetița mea! spuse bătrânică.